

Реалізація антикризового управління здійснюється за допомогою різних інструментів. Серед них можна виділити такі: інновації та інвестиції, створення антикризових груп менеджерів тощо. Більшість науковців до інструментів антикризового управління зараховує і планування. Призначення планування полягає в тому, щоб передбачити проблеми в діяльності підприємства до того, як вони виникнуть, виключити ймовірність поспішних рішень, що мають доцільність у цю хвилину.

Але все ж таки доцільно використовувати наведені інструменти в сукупності. Саме їх взаємодія сприятиме виходу підприємства з кризового стану.

Висновок по дослідженню. Дослідивши тематику антикризового управління, можна зробити висновок, що антикризове управління - це певним чином організований вид менеджменту, спрямований на запобігання та подолання ознак кризового стану підприємства протягом усього життєвого циклу діяльності підприємства за допомогою добре налагоджених механізмів (економічних, нормативно-правових, методологічних тощо).

На сьогоднішній день у світі склалася така економічна ситуація, яка вимагає від підприємств застосування головних механізмів та інструментів антикризового управління.

Взяття фірмою за основу своєї діяльності антикризовий менеджмент сприятиме покращенню стану підприємства та забезпеченню досягнення його поставлених цілей.

Література

1. Іванюта С.М. Антикризові заходи в підприємствах АПК. - Полтава: ПДАА, 2003. - 300 с.
2. Василенко В.О. Антикризове управління підприємством: Навч. посіб. - К.: ЦУЛ, 2003. - 504 с.
3. Все про кризу в світі/ Ю.Глухов, О.Медведєв// Економіст. - 2009. - №1. - С.28-30.
4. Сутність та особливості управління підприємствами в умовах кризи/ Остапенко О.М.// Економіка та держава. Серія. Економіка та підприємництво. - 2006.-№6.-С.226-229.

ФІНАНСОВИЙ РЕЗУЛЬТАТ ДІЯЛЬНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Івасєва В.В.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Вдовенко Л.О.

Обґрунтовано шляхи збільшення маси прибутку в сільськогосподарських підприємствах Вінницької області з урахуванням сучасного стану їх виробництва.

Фінансовий результат є найбільш узагальнюючим показником, який характеризує результати роботи підприємства, його підрозділів і напрямків його діяльності. Цей показник узагальнює майже всі аспекти діяльності аграрного підприємства: продуктивність праці, ступінь використання виробничих фондів, трудових, матеріальних і грошових ресурсів, собівартість реалізованої продукції, її якість, обсяг та ціни реалізації продукції, тощо.

Фінансовий результат характеризує економічну ефективність господарювання підприємства, при умові його позитивного значення (прибуток) - він слугує джерелом розширеного відтворення виробництва, соціального розвитку підприємства та платежів до бюджету держави.

Актуальність теми. В умовах становлення ринкових відносин в Україні відбувається пошук нових форм і методів управління народногосподарським комплексом і його галузями. Переглядаються малоефективні підходи, формуються нові позиції і принципи функціонування сільськогосподарських підприємств України. Тому особливій актуальності набуває удосконалення системи аналізу фінансових результатів на підприємстві. Адже результати роботи кожного підприємства, його конкурентноздатність залежать не тільки від якості продукції, а й від обсягів понесених ним витрат, отриманих доходів. Здійснення дієвого контролю за формуванням фінансового результату стає однією з важливих задач системи управління виробництвом.

Прибуток показує економічну ефективність господарювання підприємства. Він слугує джерелом розширеного відтворення виробництва, соціального розвитку підприємства та платежів до бюджету держави. Чим вищий прибуток, тим більше можливостей у підприємства поновлювати свою матеріальну базу, розвивати нові виробничі програми і напрямки діяльності.

В умовах ринкової економіки роль прибутку, який є головною метою підприємницької діяльності та узагальнюювальним показником оцінки її ефективності, суттєво зростає. За рахунок прибутку забезпечується розширення і модернізація виробництва, розв'язуються соціальні проблеми на підприємстві, здійснюється матеріальне стимулювання працівників і виплата дивідендів співвласникам.

Прибуток – це гарант прогресу економічної системи, а його відсутність – найяскравіший доказ регресу й соціального напруження.

Питання формування доходів сільськогосподарських підприємств від різних видів діяльності, їх правильний облік – є надзвичайно актуальним в сучасному світі бізнесу, і залишається цікавим об'єктом для досліджень багатьох фахівців.

У розробку питань формування фінансових результатів значний внесок зробили вітчизняні вчені: І.А. Белобжецький, А.С. Булат, Ф.Ф. Бутинець, П.М. Герасим, А.М. Герасимович, С.Ф. Голов, М.Я. Дем'яненко, В.М. Жук, Г.Г.Кірейцев, П.О. Лайко, В.Г. Лінник, В.М. Пархоменко, П.Т.Саблук, В.В. Сопко, Л.К. Сук, П.М.

Хомин та інші; зарубіжні дослідники: Х. Андерсен, А. Бабо, Ф. Вуд, Р. Ентоні, Д. Колдуелл, Б. Нідзл, Дж. Ріс, П. Самуельсон, Я.В. Соколов, Д. Стоун, Ч.Хонгрєн, Дж. Фостер.

Мета статті – обґрунтування шляхів збільшення маси прибутку в сільськогосподарських підприємствах Вінницької області з урахуванням сучасного стану їх виробництва.

Незважаючи на деяке збільшення виробництва сільськогосподарської продукції у 2007-2008 роках, фінансовий стан підприємств аграрного сектора не поліпшиться і негативна тенденція до зниження прибутковості тут продовжується, це пов'язано з низьким рівнем рентабельності сільськогосподарської продукції та диспаритетом цін на продукцію АПК.

Однією з причин диспаритету цін на аграрному ринку є його олігопсонічна будова, тобто панування невеликої кількості фірм споживачів сільськогосподарської продукції або посередників, які знижують закупівельні ціни і цим самим призводять до зменшення норми і маси прибутковості виробників (табл. 1).

Таблиця 1

Динаміка виробництва продукції та її рентабельності в сільськогосподарських підприємствах Вінницької області за 2007 та 2008 роки

Продукція	2007		2008		2008 до 2007 (+, -)	
	Обсяг, тис. т	Рентабельність, %	Обсяг, тис. т	Рентабельність, %	Обсяг, тис. т	Рентабельність, %
Зернові культури	207,5	14,7	168,6	27,4	-38,9	12,7
Цукрові буряки	286,1	9,9	289,4	-34	3,3	-43,9
Картопля	138,5	32,9	113,9	1,6	-24,6	-31,3
Овочі	31,7	-19,3	23,1	-4,8	-8,6	14,5
М'ясо у забійній масі:						
великої рогатої худоби	26,0	-39,4	26,6	-39,2	0,6	0,2
свиней	17,0	-11,1	26,5	-36,9	9,5	-25,8
Молоко	851,6	-8,7	829,8	17,9	-21,8	26,6
Яйця, млн. шт.	639,5	-15,6	648,0	-23	8,5	-7,4

Із таблиці видно, що зросло виробництво цукрових буряків, м'яса та яєць, які були менш рентабельними у 2007 році, і зменшилось - зернових культур, овочів, картоплі молока, оскільки ці види продукції були збитковими. Проте найбільш збитковою галуззю АПК є тваринництво, у якому на 1 грн. виручки від реалізації приблизно припадало у 2007 – 2008 рр. 39,3 коп. збитку.

Однак жодного парадоксу тут немає, бо дослідження впливу інших чинників на формування фінансових результатів діяльності сільськогосподарських підприємств підтверджує, що в сучасних умовах годі сподіватися на інші тенденції щодо прибутковості галузі, оскільки аграрна реформа здійснювалася в умовах функціонування переважно викривлених попередньою системою економічних законів. У результаті аграрний сектор економіки увійшов у третє тисячоліття маючи 12 млрд. грн. боргу.

Одним з напрямків зниження негативного для сільського господарства диспаритету цін виступає реформування податкової системи. А саме – зниження податку на додану вартість на продукцію, що споживається сільським господарством (добрива, паливо-мастильні матеріали, засоби захисту рослин, сільськогосподарська техніка та ін.), а також зменшення прибуткового податку з підприємств сфери АПК, що допоможе подолати кризу на аграрному ринку, підвищити ефективність діяльності виробників.

Покращити ситуацію зі співвідношенням цін на сільськогосподарську продукцію допоможе вдосконалення фінансово-кредитної системи. Надання доступних для кожного товаровиробника кредитів сприяє не тільки покращенню функціонування аграрної сфери, але й переливу капіталів з фінансової сфери до виробництва.

Державна підтримка сільськогосподарських товаровиробників повинна забезпечувати встановлення мінімальних та максимальних цін на сировину та виготовлену продукцію АПК, впровадження закупівлі сільськогосподарської продукції за заставними цінами для забезпечення необхідного для нормального функціонування рівня рентабельності.

Висновки. Прибуток являє собою кінцевий фінансовий результат господарської діяльності підприємства. Загальна економічна теорія визначає так: „У реальній дійсності прибуток – кінцева мета і рушійний мотив товарного виробництва і ринкової економіки. Це головний стимул і основний показник ефективності будь-якого підприємства і фірми”. Дійсно, важко переоцінити значення прибутку в загальній системі вартісних інструментів управління підприємством.

Отже, основним джерелом збільшення прибутку підприємства є метод виробничої діяльності спрямований на зниження собівартості продукції. Важливим для прибутковості виробництва є правильна асортиментна і цінова політика.

Література

1. Статистичний щорічник Вінницької області за 2007 рік. – Вінниця, 2008.
2. Стоун Д., Хитчинг К. Бухгалтерський учет и финансовый анализ: Подготовительный курс / Пер. с англ.; Под общ. ред. Б. С. Лисовика, М. Б. Ярцева. - М.: Сирин, 1998.
3. Субботович Ю. Л. Прибуток у господарській діяльності підприємницьких структур // Фінанси України. -2006. -№12. - С. 40-45.